

A dalt o a baix? El meu parer

Roger Pla
metge cirurgia

L'últim article, en què parlava dels comentaris fets per professionals sanitaris de casa nostra en relació amb l'hospital Verge de la Cinta i el monument franquista, ha donat peu a dues persones, el meu germà i un bon amic, a reclamar-me, amb vehemència, què en penso.

Abans de posicionar-me, vull concretar uns objectius, prioritzar-los i procuraré no perdre'm en disquisicions que em poden descentrar del que realment vull dir. A dalt o a baix és una pregunta important, però no la primera que ens hem de fer.

És bo recordar que la salut col·lectiva depèn del nostre codi genètic, de l'estil de vida, de què i com mengem, de què bevem, de l'aire que respirem... I també, de la qualitat dels serveis sanitaris, que només té un pes del 15 %, com a màxim, en la nostra salut.

Crec que el primer que hauríem de reclamar i amb energia és equitat. Equitat d'accés a la salut, amb uns serveis sanitaris de qualitat i

tan a prop de casa com sigui possible, sempre que aquesta proximitat no vagi en detriment de la qualitat. La qualitat és més important que la proximitat.

Equitat vol dir tenir les mateixes oportunitats que els altres, les mateixes possibilitats de gaudir d'una bona salut i de rebre la mateixa qualitat de tractament quan ens faci falta, amb independència de les nostres possibilitats econòmiques.

Equitat no vol dir tenir el millor hospital de Catalunya a Terres de l'Ebre. Equitat vol dir que quan ens faci falta un tractament el puguem rebre, que sigui de qualitat i que ens el puguin aplicar el més a prop possible del nostre domicili.

L'equitat en la salut i en la cultura són els pilars bàsics del creixement equilibrat d'una societat.

Hauríem de preguntar-nos si les prestacions sanitàries que tenim ara són de qualitat. Si rebem els tractaments que calen amb relació al coneixement científic actual i si els ciu-

tadans de les Terres de l'Ebre hi tenim el mateix accés que els de Girona, de Lleida o de Barcelona i amb els mateixos percentatges d'èxits, de fracassos i de complicacions.

Les autoritats sanitàries ens ho haurien d'explicar de forma entenedora. Tot el que no s'entén és perquè no s'explica bé. Hem d'exigir rendiments de comptes als nostres governants.

Un cop coneixedors de la qualitat dels nostres serveis, hauríem de demanar quins són els que podem tenir a prop de casa amb totes les garanties. I per als que no se'ns puguin oferir, on hauríem d'anar a rebre'ls i quines serien les condicions per desplaçar-nos.

L'evidència científica ensenya que la complexitat necessita expertesa i això vol dir que per fer bé els tractaments dels casos difícils cal que els equips humans ho tinguin per mà. L'hàbit de fer les coses ensenya i facilita la millora dels resultats.

I amb relació a rebre els tracta-

ments més complexos a prop de casa nostra és quan es fa necessari el lligam de tots els recursos sanitaris a les Terres de l'Ebre, tenint com a pal de paller l'hospital universitari Verge de la Cinta, que s'ha de coordinar amb el que resulti de la unió dels dos hospitals públics de Tarragona i Reus en un de sol, gran, competent i competitiu, un veritable hospital terciari de referència que resolgui quasi totes les malalties. Un Hospital per als 820.000 habitants de la Catalunya Sud. Si s'aconsegueix això, encara quedaran alguns procediments, molt pocs, que hauran d'estar centralitzats a Barcelona, per a tots els catalans.

En resum: una vegada siguem coneixedors de què estem fent, a les Terres de l'Ebre, com ho fem i què hauríem de fer, és quan hem de buscar els recursos econòmics per adequar els espais que es necessitaran.

La manca d'espai a l'hospital Verge de la Cinta i les limitacions de la seva ubicació són molt conegudes i cal soldre-les.

Hem de demanar solucions creïbles i que no ens vagin fent passar el temps amb discursos. Volem solucions als problemes seguint els principis d'equitat, qualitat i sostenibilitat, principis que els polítics sempre haurien de tenir presents.

I per acabar i amb relació a què fer amb el monument a la victòria de l'Ebre de les tropes franquistes, que es van revoltar contra un govern legítim, penso que, tenint en compte la despesa que caldrà fer, el resultat de l'enquesta feta al respecte i la dita popular que "no hi ha més cera que la que crema", el millor és deixar-lo on és ara, com a record de temps terribles que no volem tornar a viure.